



Φασουλής και Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

- Π.—Βρέ Φασουλῆ, βρέ μασκαρά, ποῦ ἦσουναι; τί κάνεις; τόκα μαρέ, τί γίνεσαι; τὸ χέρι μου δὲν πιάνεις;
- Φ.—Καλὸς σὲ βρήκα, Περικλῆ, νὰ σὲ φιλήσω ἔλα.
- Π.—Ὅ! πόσον σ' ἐπεθύμησα, διαβόλου παππαρόδελα.
- Φ.—Κι' ἐγώ, καυμένοι Περικλῆ, σιγητὴ δὲν σὲ ξεχνάω... ἀλήθεια δισκοίνωσις ἐστάλη 'στὸν Σουλτάνο;
- Π.—Θαροῦ πῶς ἀδυνάτησις κι' ἔχεις Λαζάρου χρώμα.
- Φ.—Αἰσθάνομαι χαλάρωσιν εἰς δλον μου τὸ σῶμα, καὶ οἱ γίαιτροι παρηγγεῖλαι κοντά εἰς δια τέλλα νὰ πίνω γιὰ τὴν διατα καὶ τῆς γαιδάρας γάλα, καὶ μὴ γαιδάρο ἀγόρασα διὰ πολλὰς αἰτίας καὶ τέλος πάντων ἔβγα γαιδουροκρηματίας.
- Π.—Βρέ τί μοῦ λές;
- Φ.— Σὲ βραβιάω...
- Π.— Ἀπὸ πολὺ μὲ θλίβει νὰ βλέπω νὰ μαραίνεται ἡ ἀνθρώπου σου ἡβή, νὰ εὐχαριστῶ... τί γίνεσαι καὶ σὺ κι' ὁ κόσμος δλος; ἀλήθεια καθαρίζεται ὁ ἐθνικός μας στόλος; Δὲν ἔβρεις ἕνα τάκουσα χαρὰ ποῦ τὴν ἐπύρα... ἀλήθεια ποῦ εὐρίσκεται κι' ἡ μαύρη μας ἡ μοῖρα; ἀλήθεια πῶς ἴσκησθηκε εἰς τάρματα ἡ Κρήτη καὶ ὁ Τρικοῦνης ἔχασε Παρασκευὴ καὶ Τρίτη, καὶ γίνεται συζήτησις εἰς δια τὰγκανάρια καὶ ἡ γυναίκες ὀμιλοῦν γι' αὐτὰ τὰ Μπουτσουάρια;
- Π.— Βρέ ποῦ τὰ ἔβρεις, μασκαρά;
- Φ.— Τὰ ἔχω μάθει δλα, πῶς τοῦ Τρικοῦνη ἔπασαν τὰ δύηλά φοκόλα, διότι ὁ σοφώτατος μαπαστῶν τὰ εὐρήσι, κι' ὁ Κοντογούσης τῶν Πατρῶν 'στὴν ἔκλογη ἐβγήκει, ἐφ' ᾧ καὶ ὁ Θεόδωρος μετὰ μεγαλοσταύρων, ἱππεύων δὲ τοῦ Μπουφάλο ἡμερωθέντα ταύρων, ἐντὸς ὀλίγου, Περικλῆ, μὰς ἔρχεται δρομαίως ἐν παρατάξει καὶ πομπῇ ὡς στρατηγὸς Ρωμαῶν, 'στὸ ζήτημα τὸ Κρητικὸ νὰ σπάσῃ τὸν Σουλτάνο καὶ ἄλλον ἕνα βουλευτὴ νὰ βγάλῃ παραπάνω. 'Ἄλλ' ἔμυθα καθήμιενος διὰ ἐλαίας κλιδῶν πῶς πόλεμος ἐπίκειται 'στὰς νήσους; τῶν Κυκλάδων, πῶς παραλαμένα γίνονται καὶ τῶν Ἐβραίων χάρια, πῶς κινδυνεύει καὶ ὁ Γκιών νὰ βῆ ἀπὸ τὰ μαῦρα, καὶ ἀπὸ τὰρα ἡσχισι κι' ὁ Γκιώνης τὸ ποῦλι νὰ κλαίῃ μὲ παρόπινο καὶ μὲ καυρὸ πολὺ. Εἰσεύρω πῶς ὁ συνετός τοῦ ἔθνους Κυβερνήτης μεγάλῃν δείχνει σύνεσιν 'στὸ ζήτημα τῆς Κρήτης, ἂν καὶ τοῦ ἔγραφα κι' ἐγὼ πῶς ἐμαθα καὶ εἶδα ὅτ' ἡ μεγάλη σύνεσις εἶναι μεγάλη βίδα. Εἰσεύρω πῶς ἀποτίεται εἰς τὰς Ἀναμίνας νότα κι' ἔδωκε ὅσιν 'στ' ἀληθινὰ καὶ εἰπε τὰ εἰκότα, κι' ἐκείναις τοῦ ἀπήνησαν εἴβρε ποῦ τὴν πᾶς τὴν [κλάρα;
- «εὐθύς 'στ' αὐτὰ σου κάθισε καὶ πᾶψε τὴν ἀντάρα.»

κι' ὁ συνετός ἐλοῦφαζε 'στὸ μῦθημα ἐκείνο κι' εἰπε «ἄς δοῦμε καὶ ὁ Γκιών τί γίνεται 'στὴν Τήνο.» Εἰσεύρω πῶς ὁ Βασιλεὺς, ἐν Κοπενάγη μένον, ὄμιλῃσε 'στὸς πρεσβευτὰς μὲ ὕψος ἐξημιμένον, κι' εἰπε πῶς μέτρα σοβαρὰ θὰ λῶμεν κι' ἐμεῖς, ἂν οἱ καυμένοι Κρητικοὶ δὲν τύχουν συνδρομῆς, μὰ παρατήθη ἔπειτα παντὸς βλαίου μέρου καὶ ἤπε κι' ἐβγαε καλά μετὰ τοῦ Κατζηπέτρου. Εἰσεύρω, φίλε Περικλῆ, καὶ ἄλλη χαστουκιά πῶς ἔδωσε εἰς τοὺς Ρωμοὺς ἡ φίλη μας Τουρκιά, μὰ δὲν εἰσεύρει, μὲν ἀμὶ, τὰς ἡ καρδιά μου χαίρει σὺν θυμηθῶ πῶς εἴμεθα τοῦ Βίσαρχο συμπεθέρο. Εἰσεύρω δὲ πολὺ καλὰ πρὸ ἀμετρήτων χρόνων πῶς λέγομαι ἀπόγονος πανευκλεῖδον προγόνων, καὶ τοῦτομὲ παρηγορεῖ, κορδόνομα, φουσκάνο, καὶ σὰν λελέκα, Περικλῆ, τὸν σβέρκο μου σηκώνω καὶ λέγω «τί ἂν δέρωμαι καὶ μὲ τὸ παραπάνω; » γιγάντων εἶμαι βλοσθημα, τὴν δόξαν δὲν τὴν χάνω. » Δὲν ἔχομεν Ἀρόπολι καὶ παλαῖα κανάγια » καὶ μὴμάτια κι' ἀγάματα διὰ τὰ μαῦρα μάτια, ἀλλὰ τὰ ταντίτασσημεν 'στὴς χαστουκίαις ποῦ τρώμε » καὶ νὰ συντάσσονται μ' ἐμας τῶν Φιλελλήνων γινώ- [μα.]

Γνωρίζω πῶς ὁ Δήμαρχος καὶ μερικοὶ ἐν τέλει καθ' ὕπνου ἐφαντάσθησαν νερὸ εἰς τὴν Πεντάλη, γνωρίζω πῶς μὰς ἀλλάξαν Χριστὸ καὶ Παναγία μὲ τ' ἀνακαλυπτόμενα παντοῦ ὄβραγωγεία, πῶς ὁ Φιλήμιος σκέπεται μεγάλας πανηγυρεῖς κι' εὐρίσκεται εἰς ἔκστασιν ὡσάν Ἰνδὸς Φακίρης, πῶς ἔβγα 'στὴν προετιούσαν δὲν γίνονται τάρχατα, πῶς δλα θὰ περιωραχθοῦν τὰ μνημάτια τάρχατα καὶ πάντα τὰ κειμήλια τῶν παναρχαίων χρόνων διὰ νὰ μὴ κορβίζονται παρὰ τῶν ἀπογόνων. Γνωρίζω δὲ πῶς ἐνδύμα θ' ἀλλάξουν οἱ κλητήρες, γνωρίζω πῶς μὰς ἔρχονται καὶ τρεῖς ὀδοτροφῆτες, Λυκαβητὸς καὶ Κολωνὸς καὶ τὸν καλὸ σου [φιλάρου...

γνωρίζω πῶς τοὺς δρόμους σας δὲν καταβρέχει κάρου, πῶς θὰ ἐλθῇ 'στὰς ἄορτας ἡ σάρα καὶ ἡ μύρα, πῶς κίτω εἰς τὸν Παρισὰ θὰ γίνῃ μὴ καμάρια, πῶς ἴσως εἰς τὸ Σύνταγμα νὰ γίνῃ κι' ἄλλη μία, πῶς δλα ξεκατόνονται τῶν ἑθῶν τὰ Ταμεία, κι' ἐξάπεται ἡ κεφαλὴ ἑκάστου συνδημότου καὶ βγάει φώσφορον πολὺ ὡς οὐρὸς πατριώτου. Ἐγὼ δὲ τὰρα καρβαλά, τὸν γαιδάρο ποῦ 'πῆρα, εἰσπένων δὲ δυσωδίων τῆς πρωτεύουσῃς μύρα, ὡς κρόβαντον ἀπολωλὸς πετῶ πρὸς σὲ τὸν φίλον, ὡς δοκίμασ' ἡ ράχη μου τὸ φιλικὸν σου ἔβλον.

Καλὸς σὲ βρήκα... σπάσε μου ὀπίσω δύο μαστουκία... Π.—Ὡς εὐ παρόστις, Φασουλῆ, καὶ ὄρες δύο χαστουκία.